

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.833 van 4 juli 2002
in de zaak A. 76.195/VII-16.081.**

In zake : Alexander SCHRIJVERS,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat J. VANDE MOORTELE,
 kantoor houdende te GENT,
 Groot-Brittaniëlaan 12-18

tegen :

het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (R.I.Z.I.V.),
gevestigd te BRUSSEL,
Tervurenlaan 211.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Alexander SCHRIJVERS op 30 oktober 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 29 augustus 1997 van de Nederlandstalige Commissie van Beroep, ingesteld bij de Dienst voor Geneeskundige Controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering waarbij de beslissing van 5 juni 1996 van de Beperkte Kamer in al haar beschikkingen wordt bevestigd;

Gelet op het arrest nr. 70.634 van 13 januari 1998 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de verzoeker;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 23 november 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoeker;

Gelet op de beschikking van 4 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 maart 2002;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2002 waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 30 mei 2002

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. KYMPERS die, loco advocaat J. VANDE MOORTELE verschijnt voor de verzoeker, en van adjunct-adviseur F. NASSEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

1.1. Alexander SCHRIJVERS, de verzoeker, heeft sinds maart 1987 een privé-praktijk als radioloog in Mechelen.

1.2. Bij een routinenazicht van de getuigschriften voor de periode van 1 november 1992 tot 28 februari 1993 wordt vastgesteld dat voor prestaties verricht op zaterdag zeer frequent wachttarieven worden aangerekend, en dit ongeacht de dringendheid van de verstrekkingen. In juli 1993 wordt een enquête gestart.

1.3. Na kennisneming van de resultaten van de enquête beslist het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Controle op 26 januari 1996 het dossier ten laste van de verzoeker naar de Beperkte Kamer te verwijzen.

1.4. Op basis van het samengestelde dossier worden de verzoeker in de periode van 1 november 1992 tot 28 februari 1993 volgende inbreuken op de Z.I.V.-reglementering ten laste gelegd :

“I . Het aanrekenen aan de verplichte ziekteverzekering van verstrekkingen behorende tot art. 26, §1 van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen (N.G.V.)“Bijkomend honorarium voor de ‘s nachts, tijdens het weekend of op een feestdag verrichte dringende verstrekkingen, met uitzondering van de in § 8 vermelde verstrekkingen’ zonder dat aan de vereiste van de dringendheid werd voldaan, zoals bepaald in § 5 en § 9 van hetzelfde artikel.

(...)

II. Het ondertekenen en uitreiken van getuigschriften met aanrekening in zijn naam aan de ziekte- en invaliditeitsverzekering van verstrekkingen behorende tot art. 17 van de nomenclatuur der geneeskundige verstrekkingen, die niet werden uitgevoerd.

II.A. Het ten onrechte aanrekenen van verstrekking 455313 N 25 in combinatie met verstrekking 452712 N 30 voor de radiografie van de thorax.

(...)

II. B. Het ten onrechte aanrekenen van verstrekking 452793 N 35 in combinatie met verstrekking 452712 N 30, voor de radiografie van de thorax.

(...)

II. C. Het ten onrechte aanrekenen van verstrekkingen, behorende tot art. 17 §1, 7° Osteoarticulair systeem en van verstrekking 453331 N 125 “Flebografie van een lidmaat of van een segment van een lidmaat, minimum zes clichés”.

(...)

II.. D. Ten onrechte aanrekenen van diverse verstrekkingen behorende tot art. 17 § 1, 2° en 7° N.G.V.

(...)

III. Het ondertekenen en uitreiken van getuigschriften met aanrekening in zijn naam aan de Z.I.V. van verstrekkingen, behorende tot art. 17 en art. 17 bis van de N.G.V., die niet overeenstemmen met de in werkelijkheid verleende verstrekkingen (zowel verstrekkingen met een hogere sleutelletterwaarde dan de in werkelijkheid verleende verstrekking, als een groter aantal verstrekkingen dan in werkelijkheid werden verleend).

III. A. Het ten onrechte aanrekenen van verstrekkingen 455475 N 90 (art. 17 § 1, 7° Osteoarticulair systeem) i.p.v. 450516 N 35 (art. 17 §1, 2° Urologie) of 451010 N 45 (art. 17 § 1, 3° Spijsverteringsstelsel).

(...)

III. B. Het ten onrechte aanrekenen van verstrekkingen 455350 N 60 (art. 17 §1, 7° Osteoarticulair systeem) i.p.v. (eventueel) 452793 N 35 (art. 17 §1, 4° Ademhalingsorganen).

(...)

III. C. Het tweemaal aanrekenen van verstrekking 455291 N 90 terwijl uit de omschrijving van deze verstrekking, volgt dat deze verstrekking slechts één keer per zitting kan worden aangerekend.

(...)

III. D. Het ten onrechte aanrekenen van verstrekkingen behorende tot art. 17 §1, 7° Osteoarticulair systeem, in plaats van 455593 N 60 (één cliché) of 455615 N 90 (twee clichés of meer), voor het uitvoeren van een radiografische studie van de statiek van de wervelkolom in haar geheel. Meermaals werd hiertoe verstrekking 455291 N 90 aangewend.

(...)

III. E. Het ten onrechte aanrekenen van verstrekkingen behorende tot art. 17 §1 7° Osteoarticulair systeem (meer bepaald van 455011-455022 t/m 455276-455280) betreffende radiografies van de ledematen.

III. E 1° Het ten onrechte aanrekenen, wegens overlapping van segmenten, van verstrekkingen 455210 N 28 samen met 455232 N 40 voor de radiografie van de knie.

(...)

III. E. 2° Het ten onrechte aanrekenen, wegens overlapping van segmenten, van verstrekkingen 455232 N 40 i.p.v. 455210 N 28, in combinatie met 455254 N 40, voor de radiografie van de segmenten heup t/m onderbeen.

(...)

III. E. 5° Het ten onrechte aanrekenen van diverse verstrekkingen behorende tot art. 17 §1, 7° Osteoarticulair systeem (meer bepaald van 455011-455022 t/m 455276-455280) betreffende radiografies van de ledematen.

(...)

III. F. Het ten onrechte aanrekenen van verstrekkingen 455534 N 35 samen met 455792 N 120 (art. 17 §1, 7° Osteoarticulair systeem) voor in werkelijkheid uitgevoerde verstrekkingen die beantwoorden aan de omschrijving van één enkel nomenclatuurnummer nl. 455792 N 120, waarbij, gelet op de cumulatieverboden, teveel werd geattesteerd.

(...)

III. G. Het ten onrechte aanrekenen van verstrekkingen behorende tot art. 17bis § 1, B. 1. Echografieën buiten het toezicht op de zwangerschap.

Betreft het aanrekenen van verstrekkingen met een hogere sleutelletterwaarde dan de in werkelijkheid verleende verstrekkingen, waarbij het cumulatieverbod zoals bepaald in art. 17bis §2, werd omzeild.

III. G. 1° Het ten onrechte aanrekenen, van verstrekkingen 460213 N 85, voor in werkelijkheid verleende verstrekkingen 460250 N 50 en 460132 N 30, waarvan gelet op het cumulatievebod bepaald in art. 17bis § 2, slechts maximum 450250 N 50 mocht worden aangerekend.

(...)

III. G. 2° Het ten onrechte aanrekenen van verstrekkingen 460213 N 85 i.p.v. verstrekkingen 460191 N 40, 460235 N 35 of 460611 N 60.

(...)

III. G. 3° Het ten onrechte aanrekenen van diverse verstrekkingen behorende tot art. 17bis §1, B. 1 - echografieën buiten het toezicht op de zwangerschap.

(...)

III.H. Het ten onrechte aanrekenen van verstrekkingen behorende tot art. 17bis §1, B.1. Echografieën buiten het toezicht op de zwangerschap, voor in werkelijkheid uitgevoerde verstrekkingen behorende tot art. 17bis §1 B. 3. Echografie van het abdomen en/of van het kleine bekken in het kader van het toezicht tijdens eenzelfde zwangerschap.

(...)

III. I. Ten onrechte aanrekenen van diverse verstrekkingen behorende tot art. 17 van de N.G.V., met een hogere sleutelletterwaarde dan in werkelijkheid verleende verstrekkingen.

(...)

IV. Het ondertekenen en uitreiken van getuigschriften met aanrekening in zijn naam aan de ziekte- en invaliditeitsverzekering van verstrekkingen, behorende tot art. 17 en 17 bis van de N.G.V., voor in werkelijkheid verleende verstrekkingen die niet beantwoorden aan de omschrijving van de aangerekende verstrekkingen in de N.G.V.

IV. B. Het aanrekenen van verstrekkingen behorende tot art. 17 §1, 3° Spijsverteringsstelsel, waarbij niet werd voldaan aan de vereiste inzake het minimum aantal clichés, zoals vermeld in de nomenclatuur bij deze verstrekkingen.

(...)

VI. Het ondertekenen en uitreiken van getuigschriften met aanrekening in zijn naam aan de ziekte- en invaliditeitsverzekering van verstrekkingen, behorende tot art. 17 van de N.G.V., die niet mochten aangerekend worden omdat aan bepaalde reglementaire voorwaarden niet werd voldaan. Betreft het aanrekenen van verstrekkingen, behorende tot art. 17, waarbij geen protocol werd opgesteld overeenkomstig art. 17 §12.

(...)

VI. 1° Het aanrekenen van verstrekking 455313 N 25 “Radiografie van het ribrooster (ribben en/of sternum) één cliché (mag worden gecumuleerd met de verstrekkingen 452690-452701, 452712-452723)”, zonder dat een radiografie van het ribrooster of het sternum in het protocol werd beschreven.

(...)

VI. 2° Het aanrekenen van verstrekking 452793 N 35 “Radiografie van de larynx, eventueel met de trachea, zonder contrastmiddel, minimum twee clichés”, zonder dat in het protocol een radiografie van de larynx, eventueel met de trachea, werd beschreven.

(...)

VI. 3° Het aanrekenen van verstrekking 455534 N 35 “Radiografie van de sacrococcygeale streek en/of van de sacro-iliacale articulatie, minimum twee clichés”, zonder dat een radiografie van de sacro-iliacale gewrichten of van het sacrum-coccyx in het protocol werd beschreven.

(...)

VI. 4°. Het aanrekenen van verstrekkingen 451010 N 45 in combinatie met een RX slokdarm-maag-duodenum of colononderzoek met contrast, zonder dat een rechtstreekse opname van het abdomen of van de galstreek in het protocol werd beschreven.

(...)

VI. 5° en VI. 6° Het aanrekenen van verstrekking 456816 N 80 zonder dat het nemen van tomografies van de sinussen in het protocol werd vermeld.

(...)

VII. Het ondertekenen en uitreiken van getuigschriften met aanrekening in zijn naam aan de ziekte- en invaliditeitsverzekering van verstrekkingen, behorende tot art. 17 en 17 bis van de N.G.V., die niet mochten aangerekend worden omdat aan bepaalde reglementaire voorwaarden niet werd voldaan. Betreft het aanrekenen van verstrekkingen radiografie en echografie op basis van niet gedateerde voorschriften, zoals bepaald in art. 17 § 12, 2° en art. 17bis § 3 van de Nomenclatuur en zoals tevens bepaald in art. 9ter §14 + Bijlage 58 van K.B. 24/12/63, houdenden verordening op de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen.

(...)

VII, BIS. Het ondertekenen en uitreiken van getuigschriften met aanrekening in zijn naam aan de Z.I.V. van verstrekkingen, behorende tot art. 17 en 17 bis van de N.G.V., die niet mochten aangerekend worden omdat aan bepaalde reglementaire voorwaarden niet werd voldaan. Betreft het vermelden van onjuiste voorschriftdata op de getuigschriften voor verstrekte hulp.

(...)

VIII. Vaststellingen betreffende het opstellen van meer dan één getuigschrift n.a.v. één en hetzelfde voorschrift.

VIII. A. Het meer dan één keer per voorschrift aanrekenen van verstrekking 460670 N 18, “Consultancehonorarium van de geneesheer specialist voor röntgendiagnose, .. die in de ambulante sector worden uitgevoerd.”

(...)

VIII. B. Het spreiden van verstrekkingen die zijn uitgevoerd n.a.v. éénzelfde voorschrift over meer dan één getuigschrift voor verstrekte hulp, wat in strijd is met art. 17 § 12, 4 (N.G.V.)

(...)

VIII. C. Het aanrekenen van verstrekkingen, die tijdens dezelfde zitting werden uitgevoerd onder twee verschillende data, waardoor het cumulatieverbod tussen deze verstrekkingen volgens art. 17bis §2 (N.G.V.) werd omzeild, en waarbij voor één verstrekking derhalve een foutieve datum van uitvoering werd vermeld op het getuigschrift voor verstrekte hulp.

(...)

VIII. D. Het meer dan één keer per voorschrift aanrekenen van de verstrekking 451010 N 45, gespreid over twee getuigschriften.

(...)"

1.5. Bij beslissing van 5 juni 1996 legt de Beperkte Kamer aan de verzekeringsinstellingen het verbod op tegemoet te komen in de kosten der geneeskundige verstrekkingen welke door de verzoeker zullen verleend worden voor een periode van zes maanden;

Deze beslissing rust op de volgende motivering :

“De Beperkte Kamer wenst te beklemtonen dat de verwijzing van dokter SCHRIJVERS naar de Beperkte Kamer door het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle, gebeurde op basis van een nota waarin het verloop van het onderzoek wordt geschetst. Derhalve mag besloten worden dat het Comité zijn akkoord betuigd heeft met de wijze waarop de procedure gevoerd werd en dus gehandeld werd conform de directieven.

Inzake de aanwezigheid van de raadsman bij het onderhoud dat een geneesheer-inspecteur, belast met het onderzoek, had met dokter SCHRIJVERS waarbij insgelijks patiëntendossiers werden besproken, heeft de Beperkte Kamer, hoewel deze materie strikt gezien niet tot haar bevoegdheid behoort, vragen omtrent de eerbiediging van het medisch beroepsgeheim.

De Beperkte Kamer stelt dat dokter SCHRIJVERS zich gelukkig mag prijzen dat de geneesheren-inspecteurs belast met het onderzoek, luidens artikel 171 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994, geen proces-verbaal hebben opgesteld, wegens het hinderen bij de uitoefening van hun taak en het bevoegde parket of arbeidsauditoraat hiervan niet op de hoogte brachten.

Ook wenst de Beperkte Kamer er de aandacht op te vestigen dat de Dienst voor geneeskundige controle, nooit aan een zorgverlener vraagt om terugbetaling. Een zorgverlener, die evenwel spontaan de ten onrechte in rekening gebrachte prestaties aan de verzekeringsinstellingen wil overmaken, zal echter voor de praktische regeling van deze op de bijstand van de Dienst voor geneeskundige controle kunnen rekenen.

Wat het gebruik van de voorgedrukte voorschriften betreft, wijst de Beperkte Kamer erop dat deze feiten dokter SCHRIJVERS niet ten laste worden gelegd. Dokter SCHRIJVERS ontkent overigens het aanwenden van deze methode niet. Hoewel van verplichting tot het gebruik van voorgedrukte voorschriften geen sprake kan zijn, wenst de Beperkte Kamer er toch op te wijzen dat de aanvragen in de regel positief dienen te gebeuren en niet door het schrappen van overbodige prestaties.

De Beperkte Kamer wijst erop dat wat de combinatie 'CWZ+DWZ+LWZ volledig' betreft, de LWZ slechts als 'LWZ + bekken staande', dus niet afzonderlijk, is voorzien. In zake de combinatie mammografie + echo dient vastgesteld dat enkel in deze combinatie werd voorzien.

De spontane terugbetalingen door de zorgverlener, gebeuren steeds onder voorbehoud van de op de desbetreffende formulieren ondubbelzinnig aangebrachte vermelding : 'onder voorbehoud van de verificatie ervan door de verzekeringsinstel-

lingen en de Dienst voor administratieve controle van het RIZIV en onverminderd de eventuele bijkomende vaststellingen van die instellingen en die dienst'.

De Dienst voor geneeskundige controle houdt toezicht op de realiteit en de conformiteit van de prestaties voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, met de voorschriften van de gecoördineerde wet en haar uitvoeringsbesluiten. Dit beperkte zich in het geval van dokter SCHRIJVERS in hoofdzaak tot een controle op een correcte naleving van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen. Het comfort van de patiënt noch de kostprijs voor de ziekteverzekering komt hier ter sprake.

De feiten die dokter SCHRIJVERS worden ten laste gelegd en waarvan de Beperkte Kamer gevat is, zijn degene vermeld in het feitenrelaas dat betrokkene werd overgemaakt op 9 mei 1996 bij aangetekende zending, gevoegd bij de oproeping tot verschijnen voor de Beperkte Kamer. Enkel deze feiten kunnen het voorwerp uitmaken van de huidige betwisting.

De Beperkte Kamer wenst er op te wijzen dat de procedureregelen niet toelaten dat getuigen gehoord worden, zodat men de heer VERSTRAETEN niet als getuige kon horen. Gelet evenwel op het feit dat uitdrukkelijk verklaard werd dat dokter SCHRIJVERS voor zijn verdediging werd bijgestaan door Mter. GHYSELS en dat dit werd bevestigd voor de aanvang van de zitting, dat de opportuniteit van het ogenblik niet toelaat dat een persoon eerst als getuige en vervolgens als verdediger optreedt, beslist de Beperkte Kamer dat de heer VERSTRAETEN niet kan optreden in de zaak lastens dokter SCHRIJVERS.

Dat een fout van het computerprogramma aan de basis zou liggen van de niet correcte toepassing van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen, kan een mogelijke sanctie van de Beperkte Kamer niet uitsluiten. De gecoördineerde wet van 14 juli 1994 eist niet dat de reglementering inzake geneeskundige verzorging en uitkeringen wetens en willens wordt miskend. De goede trouw van de verstrekker sluit een eventuele sanctie niet uit.

Met betrekking tot de feiten ten laste gelegd onder I wil de Beperkte Kamer er op wijzen dat behalve de gevallen die door dokter SCHRIJVERS niet worden ontkend, uit de stukken blijkt dat voor de overige 18 gevallen geen elementen voor het terecht aanrekenen van dringendheidshonoraria aanwezig zijn. Het behoort immers niet aan de patiënt toe om te oordelen of een prestatie al of niet dringend dient uitgevoerd te worden. Derhalve acht de Beperkte Kamer de feiten vermeld onder I bewezen en besluit deze aan te houden.

Wat tenlastelegging II A betreft, kan volgens de Beperkte Kamer niet ontkend worden dat met betrekking tot de onderzochte periode de radiografie van het ribrooster (ribben en/of sternum) niet cumuleerbaar zou zijn met de radiografie van de thorax en de inhoud ervan. Evenmin kan betwist worden dat een RX thorax naast de longvelden (de inhoud) niet tevens het beendergestel (thoraxrooster) zou omvatten. Bijkomende thoraxopnamen kunnen in die zin niet worden aangerekend als RX ribrooster, waarmee wordt bedoeld het ribrooster in zijn geheel (er is immers slechts één ribrooster), ofwel het sternum, ofwel beiden, een stelling die bevestigd wordt door de interpretatieregel. Gelet hierop, is volgens de Beperkte Kamer niet voldaan aan de gestelde voorwaarden zodat de verstrekking 455313 N25 niet kon in rekening gebracht worden. Derhalve beschouwt de Beperkte Kamer deze tenlastelegging bewezen en houdt ze aan.

Nopens tenlastelegging II B, wijst de Beperkte Kamer erop dat niet het ontbreken van clichés, maar wel het niet verrichten van bepaalde opnamen dokter SCHRIJVERS wordt ten laste gelegd. De bewering dat het ontbreken van telkens één opname aan de basis zou liggen van deze tenlastelegging lijkt niet correct, vermits de clichés nu juist door dokter SCHRIJVERS werden voorgelegd ter staving van zijn gelijk. Trouwens mocht het ontbreken van telkens één cliché bij dokter SCHRIJVERS worden aangehouden, dan konden als gevolg hiervan evenmin twee nomenclatuurnummers van elk minimum twee clichés worden geattesteerd,

derhalve één nomenclatuurnummer telkens ten onrechte. De Beperkte Kamer beslist deze tenlastelegging als bewezen te beschouwen en dus aan te houden.

Met betrekking tot de feiten ten laste gelegd onder II C, II D, III A, III B, III C, III D en III E, 1° beslist de Beperkte Kamer, gelet op de neergelegde stukken en na betrokkene te hebben gehoord, deze als bewezen te beschouwen en derhalve aan te houden. Dokter SCHRIJVERS betwist overigens het niet-reglementaire karakter van deze prestaties niet.

Omtrent tenlastelegging III, E 2°, stelt de Beperkte Kamer dat bij een opname van het (onder) been en/of van de knie, wanneer ook nog een opname van de heup gemaakt wordt, de verstrekkingen 455210 N28 en 455254 N40 dienen geattesteerd. Een opname van de knie en/of van het (onder) been samen met een opname van de heup dient insgelijks op dezelfde wijze geattesteerd. De vermelding been en/of knie kan evengoed als knie en/of been worden gelezen.

Mocht dit niet het geval zijn, dan zouden twee gedeeltelijk overlappende verstrekkingen geattesteerd kunnen worden, telkens met overlapping van de femuropname, zijnde 455254 femur en/of heup N40 samen met 455232 knie en/of femur N40. Gelet hierop acht de Beperkte Kamer deze tenlastelegging bewezen en beslist ze aan te houden.

Inzake tenlastelegging III, E, 5° besluit de Beperkte Kamer uit de stukken dat enerzijds 5 verstrekkingen en anderzijds 2 verstrekkingen teveel en dus ten onrechte werden aangerekend. De Beperkte Kamer acht deze tenlastelegging bewezen en houdt ze aan.

Ingevolge het arrest nr. 57.964, op 31 januari 1996 gevelde door de Raad van State werd het koninklijk besluit van 22 oktober 1992 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, vernietigd. Derhalve ontbreekt de wettelijke basis voor de tenlastelegging III F.

Met betrekking tot de feiten ten laste gelegd onder III G, 1°, III, G, 2°, III, G, 3°, III, H, III, I besluit de Beperkte Kamer, na inzage van de stukken en na dokter SCHRIJVERS te hebben gehoord, dat de feiten als bewezen dienen beschouwd en derhalve worden aangehouden. Comparant betwist overigens het niet-conforme aan de nomenclatuur van de tenlaste gelegde prestaties niet.

Aangaande tenlastelegging IV, B, stelt de Beperkte kamer op basis van de neergelegde stukken vast dat het in de nomenclatuur bepaalde aantal minimum clichés dat aanwezig moet zijn opdat de verstrekking kan worden gehonoreerd, niet voorhanden is. Gelet hierop acht de Beperkte Kamer deze tenlastelegging bewezen en houdt ze aan.

Wat betreft de feiten ten laste gelegd onder VI, 1°, VI, 2°, VI, 3°, VI 4°, blijkt volgens de Beperkte Kamer uit de stukken dat van de verrichte onderzoeken geen schriftelijk protocol, dat dient gestructureerd te zijn als een antwoord op de diagnostische vraagstelling en de verantwoording inhoudt van de gebruikte technieken en procedures, werd opgesteld en bewaard, zoals gesteld in artikel 17 § 12 van de nomenclatuur.

Opdat de verstrekkingen, behoudens verricht, zouden mogen aangerekend worden, dienen deze tevens geprotocoleerd te worden, en dit volgens bepaalde voorwaarden. Hieraan werd niet voldaan, zodat de Beperkte Kamer deze feiten aanhoudt en ze als bewezen beschouwt.

Met betrekking tot tenlastelegging VI, 5° en VI, 6° verwijst de Beperkte Kamer naar hetgeen werd gezegd omtrent tenlastelegging VI, 1° tot en met VI, 4°, en stelt dat op basis van artikel 17 § 6 en § 12 het ontegensprekelijk is dat het aanwenden van tomografieën als techniek in het protocol moet worden verantwoord en de resultaten ervan dienen beschreven. Hieruit besluit de Beperkte Kamer deze tenlasteleggingen als bewezen te beschouwen en ze aan te houden.

De Beperkte Kamer wenst er nogmaals de nadruk op te leggen, dat ze enkel oordeelt over de realiteit en de conformiteit van de prestaties. Het behoort niet tot

de bevoegdheid van de Beperkte Kamer zich in te laten met een eventuele terugbetaling.

Omtrent tenlastelegging VII, vestigt de Beperkte Kamer er nogmaals de aandacht op dat ze enkel kan gevat zijn aangaande de realiteit en de conformiteit van de prestaties, andere elementen behoren niet tot de beoordelingsbevoegdheid van de Beperkte Kamer. De Beperkte Kamer wijst hierbij op de uitdrukkelijke bepaling van artikel 17 § 12,2 en 17bis § 3 van de nomenclatuur, wat betreft de voorwaarden waaronder de verstrekkingen, door een geneesheer, specialist voor röntgendiagnose mogen worden aangerekend. Gelet op de verklaringen van dokter SCHRIJVERS ter zitting en de neergelegde stukken, mag volgens de Beperkte Kamer besloten worden dat de aanrekening onterecht is gebeurd. Derhalve is tenlastelegging VII bewezen en wordt ze aangehouden.

Tenlastelegging VII, bis, acht de Beperkte Kamer, gelet op de stukken van het dossier en de verklaring dd. 16 april 1994 vanwege dokter SCHRIJVERS bewezen. Deze tenlastelegging wordt dus aangehouden.

Met betrekking tot de feiten ten laste gelegd onder VIII, is de Beperkte Kamer van mening na inzage van de neergelegde stukken en gelet op hetgeen dokter SCHRIJVERS heeft verklaard in zijn schrijven van 16 april 1994 '... er is allerminst sprake van bewust opzet ...' dat deze feiten als bewezen dienen te worden beschouwd. Ze worden derhalve aangehouden. De Beperkte Kamer benadrukt nogmaals dat de goede trouw, een zorgverlener niet kan ontslaan van de verplichting de regelgevende bepalingen na te leven.

De lastens dokter SCHRIJVERS aangehouden feiten maken een inbreuk uit op de artikelen 17 en 26 van de bijlage bij het Koninklijk Besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen en op art. 9ter van het Koninklijk Besluit van 24 december 1963 houdende verordening op de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen.

Dienvolgens kan er aanleiding bestaan tot een verbod van verzekeringstegemoetkoming.

De Beperkte Kamer overwegende :

- dat de aangehouden feiten een zware inbreuk uitmaken op de wets- en verordeningbepalingen inzake de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen,
- dat het dossier overduidelijk aantoonde dat een systeem werd opgebouwd dat tot doel had een maximum aan voordelen te bekomen ten laste van de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen,
- dat een dergelijk systeem van aard is een correcte werking van het stelsel van de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen in het gedrang te brengen,
- dat het foute computerprogramma, dat dokter SCHRIJVERS persoonlijk heeft laten installeren, niet als verschoningsgrond kan aanvaard worden, acht een voorbeeldige sanctiemaatregel aangewezen".

1.6. Op 7 augustus 1996 tekent de verzoeker tegen deze beslissing hoger beroep aan.

Met een aangetekend schrijven van 17 februari 1997 wordt de verzoeker opgeroepen om op 22 april 1997 voor de Commissie van beroep te verschijnen.

Op deze zitting wordt de verzoeker, bijgestaan door zijn toenmalige raadsman, gehoord. Zijn raadsman legt een conclusie neer.

1.7. Op 29 augustus 1997 neemt de Commissie van beroep de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de Beperkte Kamer in al haar beschikkingen wordt bevestigd. Deze beslissing van 29 augustus 1997 is als volgt gemotiveerd :

"BEROEPSGRIEVEN

Aangezien de grieven van appellant tot hoger beroep als volgt kunnen weergegeven worden :

I-1. Wat het voorwerp van de procedure betreft, herhaalt appellant zijn opwerpingen gemaakt vóór de Beperkte Kamer, betreffende de tenlasteleggingen aangehouden in het verslag ter zitting en deze opgenomen in het verslag, gevoegd bij de oproeping van 9 mei 1996;

2. Appellant roept de schending van de rechten van de verdediging in, met als gevolg geen eerlijk proces

a. door de weigering van de Beperkte Kamer om een door appellant meegebrachte 'getuige', te horen;

b. door schending van artikel 156 van de gecoördineerde Z.I.V.-Wet met betrekking tot het horen van de door hem aangewezen getuige;

3. Appellant zou geen eerlijk proces gekregen hebben wegens het moeilijk verloop van het vooronderzoek, waaraan hijzelf geen schuld zou hebben, maar wel de geneesheren-inspecteurs;

4. Er werden spontaan terugbetalingen gedaan van de ten onrechte geïnde vergoedingen voor geneeskundige verstrekkingen in alle gevallen waarin een 'computerfout' werd vastgesteld;

II. Appellant voert een gebrekkige of ontbrekende motivering aan van de beslissing van de Beperkte Kamer, hierbij verwijzend naar de weigering zijn raadsman toe te laten bij zijn ondervraging tijdens het vooronderzoek, gevoerd door de geneesheren-inspecteurs;

III. 1. In verband met het gebruik van de voorgedrukte formulieren voert appellant aan dat hij deze formulieren niet heeft opgesteld; dat hij deze werkwijze heeft overgenomen van collegae uit de radiologiepraktijk;

2. Volgens appellant liggen aan het overgrote deel van de vaststellingen of tenlasteleggingen, fouten in het computerprogramma aan de basis; eens als zodanig vastgesteld door hem, is hij spontaan overgegaan tot terugbetaling;

3. Sommige vaststellingen zijn te wijten aan een materiële vergissing van het secretariaat;

4. Aangezien appellant in dit deel van zijn beroepschrift overgaat tot een bespreking van de hem ten laste gelegde vaststellingen, die hij ook voor de Beperkte Kamer heeft voorgebracht;

IV. Wat de opgelegde sanctie betreft, roept appellant zijn goede trouw in en verwijst naar zijn stelling dat het merendeel van de niet-conforme toepassingen van de nomenclatuur te wijten zijn aan computerfouten, zodat de opgelegde sanctie onredelijk is en buiten iedere verhouding staat;

Aangezien appellant om deze redenen vraagt het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren,

hem akte te verlenen van zijn voorbehoud met betrekking tot de onpartijdigheid van het onderzoek,

voor zover als nodig hem toestemming te verlenen tot het getuigenbewijs of bijstand zoals gevraagd,

in hoofddorde de bestreden beslissing teniet te doen wat de Beperkte Kamer had moeten doen, vast te stellen dat voor alle tenlasteleggingen die betrekking hebben op fouten in het computerprogramma, geen sanctie dient te worden opgelegd; vervolgens de overige tenlasteleggingen niet ontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren en diensgevolge te zeggen voor recht dat hem geen sanctie moet worden opgelegd;

in ondergeschikte orde, mede in acht genomen de omstandigheid dat ten aanzien van hem nog nooit inbreuken op de reglementering zijn vastgesteld, de minimumstraf van 5 dagen schorsing uit te spreken.

In conclusie, neergelegd ter zitting van de Commissie van Beroep, door Meester Jan GHYSELS, stelt appellant dat er ten zijnen opzichte gronden van verschoning zijn wat betreft de fouten van het computerprogramma dat hij heeft gebruikt; hierbij verwijst appellant naar het onderscheid dat in strafrecht dient gemaakt tussen de zogenaamde 'materiële inbreuk' en de 'schuld door inbreuk', die strafbaar gesteld wordt zodra het verboden materiële feit zich heeft voorgedaan en ontwikkelt verder de theoretische discussie hierover, zich steunend op de rechtsleer ter zake;

In tweede orde stelt appellant opnieuw dat het recht van verdediging ten zijnen opzichte geschonden werd, omdat hem geen inzage werd verleend in het dossier van dokter Johan BOLLEN, een vroegere medewerker van appellant, die eveneens vóór de Beperkte Kamer is verschenen; appellant verwijst verder in dit verband naar artikel 6 § 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (E.V.R.M.);

Als laatste onderdeel van zijn conclusie, herhaalt appellant zijn grieven omtrent het niet horen van de door hem aangewezen getuige;

Overwegende dat de Commissie van Beroep ten aanzien van de beroepsgrieven van appellant en vóór iedere bespreking ervan, vaststelt :

- dat de Commissie van Beroep, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV, de beroepen behandelt tegen de beslissingen van de Beperkte Kamer opgericht in de schoot van het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle;
- dat de Commissie van Beroep haar bevoegdheid put uit de bepalingen van artikel 90 van de Wet van 9 augustus 1963, thans artikel 156 van de gecoördineerde Wet van 14 juli 1994, betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, inzake het uitspreken van een verbod tot tegemoetkoming in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen, onder de voorwaarden bepaald in artikel 44 van de Wet van 14 februari 1961 voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel;
- dat de Commissie van beroep, als rechtsprekend orgaan dient te oordelen of de wets- en verordeningsbepalingen inzake de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering werden gerespecteerd en nageleefd door de zorgenverstrekkers;
- dat de Commissie van Beroep een administratief rechtscollege is dat niemand in beschuldiging stelt en dat geen strafrechtelijke veroordelingen uitspreekt in de zin van de bepalingen van het Strafwetboek;
- dat de maatregelen die opgelegd worden ingevolge bewezen geachte inbreuken op de wets- en verordeningsbepalingen met betrekking tot de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, geen veroordelingen zijn in gemeenrechtelijke zin, maar behoren tot het handhavingsrecht eigen aan het sociale zekerheidsrecht.

Bespreking van de beroepsgrieven

I.1. Wat de voorafgaandelijke opmerkingen van appellant betreft met betrekking tot het voorwerp van de procedure, oordeelt de Commissie van Beroep, dat de Beperkte Kamer terecht die vaststellingen in aanmerking heeft genomen die wegens haar vaststonden en die zij als bewezen achtte ingevolge de elementen van het dossier;

Overwegende dat de Beperkte Kamer soeverein beslist welke inbreuken zij ten laste van de zorgenverstrekkers weerhoudt; dat in casu geen tenlasteleggingen ten aanzien van appellant werden weerhouden door de Beperkte Kamer die hem niet

betekend zijn geworden tijdens de voorafgaande procedure; dat dit middel ongegrond is;

2. Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging en het gebrek aan een eerlijk proces, door de weigering van de Beperkte Kamer een door hem aangebrachte getuige te horen, in casu een vertegenwoordiger van een computerfirma;

Overwegende dat appellant ter zitting van de Commissie van Beroep van 22 april 1997, bij monde van zijn raadsman, uitdrukkelijk afstand neemt van dit door hem aangevoerd middel en niet meer aandringt;

Overwegende dat hierdoor het tweede onderdeel van dit middel, als zou de weigering een getuige te horen een schending van artikel 156 van de gecoördineerde ZIV-wet van 14 juli 1994 betekenen, eveneens vervalst;

3. Met betrekking tot het middel als zou appellant geen eerlijk proces gehad hebben vóór de Beperkte Kamer, gezien het moeilijk verloop van het vooronderzoek, stelt de Commissie van Beroep dat uit de samenlezing van de artikelen 146 en 169 van de genoemde gecoördineerde wet van 14 juli 1994 volgt dat de Dienst voor geneeskundige controle over geneesheren-inspecteurs, apothekers-inspecteurs en verpleegkundigen-controleurs beschikt; dat deze ambtenaren op administratief vlak de in het kader van de verzekering voor geneeskundige verzorging uitgereikte bescheiden controleren; dat de aldus genoemde ambtenarencontroleurs dit toezicht uitoefenen overeenkomstig de bepalingen van de wet van 16 november 1972 betreffende de arbeidsinspectie;

Overwegende dat dientengevolge vanwege de gecontroleerde zorgenverstrekkers een spontane en volledige medewerking verwacht wordt tijdens het onderzoek; dat de Beperkte Kamer ten dezen haar beslissing deugdelijk heeft gemotiveerd, rekening houdend met de verslagen en processen-verbaal opgesteld door de controle-ambtenaren; dat dit middel in rechte en in feite faalt;

4. Wat betreft de door appellant gedane terugbetalingen, maakt de Commissie van Beroep de overwegingen van de Beperkte Kamer tot de hare; de spontane terugbetaling van de ten onrechte door de zorgverstrekker geïnde bedragen lastens de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering kan alleen aanzien worden als een gebaar van erkenning, maar schept op zichzelf geen rechten ten aanzien van de zorgenverstrekker bij de beoordeling van de inbreuken;

II. Ten aanzien van de beweerde gebrekkige of ontbrekende motivering.

De Commissie van Beroep stelt dat de Beperkte Kamer zich bij het nemen van haar beslissing en het bepalen van de sanctie heeft laten leiden door alle elementen van het dossier, met name de zwaarwichtigheid van de vastgestelde feiten, de door appellant afgelegde verklaringen en verantwoording in de algemene context van de zaak waar zij zich situeert ten aanzien van de algemene radiologie-praktijk;

III. Ten aanzien van de grieven ten gronde met name het gebruik van voorgedrukte voorschriftenformulieren

1. Overwegende dat de Commissie van Beroep vaststelt dat de Beperkte Kamer deze vaststelling niet ten laste heeft gelegd van appellant; dat de overweging terzake van de Beperkte Kamer wordt overgenomen;

2. Wat betreft de vaststellingen of tenlasteleggingen te wijten aan beweerde fouten in het door appellant gebruikte computerprogramma, stelt de Commissie van Beroep dat de zorgenverstrekker hoe dan ook verantwoordelijk blijft voor de door hem aangerekende prestaties aan de verzekeringsinstellingen;

Overwegende dat een zorgenverstrekker zich niet kan of mag verschuilen achter fouten in een technisch reproductiesysteem dat hijzelf heeft laten installeren om hem in zijn praktijk bij te staan; dat het de zorg van elk goed beheerder (huisvader) moet blijven om de goede werking van zijn beheer ten allen tijde te verzekeren; zeker wanneer zoals dit in casu het geval is, een groot deel van het inkomen bestaat uit betalingen lastens de gemeenschap;

3. Wat de bespreking van de vaststellingen betreft, stelt de Commissie van Beroep dat de Beperkte Kamer bij de bespreking en de beoordeling van de tenlasteleggingen

rekening heeft gehouden met alle door appellant opgeworpen middelen; dat de beslissing dienaangaande van de Beperkte Kamer zowel in feite als in rechte deugdelijk gemotiveerd is; dat de in dit onderdeel van de beroepsgrievens aangevoerde middelen niet gegrond zijn;

4. Ten aanzien van de beroepsgrievens tegen de opgelegde sanctie oordeelt de Commissie van Beroep dat de Beperkte Kamer bij het nemen van haar beslissing zich enkel heeft laten leiden door de elementen van het dossier en rekening heeft gehouden met alle middelen van appellant; dat de Commissie van Beroep, de overwegingen van de Beperkte Kamer dienevengende tot de hare maakt;

1. Ten aanzien van de middelen door appellant opgeworpen in conclusie stelt de Commissie van Beroep dat zij met de partijen geen theoretische discussie kan voeren omtrent de kwalificatie die aan de vaststellingen of tenlasteleggingen dient gegeven te worden volgens de normen van de regels van gemeenrecht om hieruit al dan niet verschonings- of gronden van overmacht in hoofde van appellant vast te stellen; dat zoals hoger reeds aangehaald, appellant ten aanzien van de sociale verzekering volledig verantwoordelijk is voor de door hem in rekening gebrachte prestaties;

dat de Commissie van Beroep enkel dient na te gaan of de beslissing van de Beperkte Kamer werd genomen in overeenstemming met de geldende wets- en verordeningsbepalingen inzake de verplichte verzekering inzake gezondheidszorg;

2. Ten aanzien van de beweerde schending van het recht van verdediging, van het gelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, overweegt de Commissie van Beroep :

- wat betreft de inzage van het dossier van een vroegere medewerker van appellant, dat de Commissie van Beroep geen acht kan slaan op dossiers waarvan zij rechtens haar bevoegdheid geen inzage heeft; dat de tenlasteleggingen ten aanzien van appellant steunen op een oorspronkelijk administratief onderzoek in zijn hoofde en waarbij hij deugdelijk in kennis werd gesteld van de hem ten laste gelegde feiten, waarbij hij zich zonder enige belemmering heeft kunnen verdedigen zoals trouwens blijkt uit de diverse processen-verbaal opgesteld door de ambtenarencontroleurs, zoals weergegeven in het feitenrelaas ten behoeve van de Beperkte Kamer; dat de tenlasteleggingen enkel geput werden uit de stukken door appellant zelf ter beschikking gesteld, of door onderzoek van de door appellant zelf overhandigde stukken;

Overwegende dat het recht van verdediging niet werd geschonden; dat het gelijkheidsbeginsel alsmede het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel werden gerespecteerd;

Overwegende dat appellant niet deugdelijk kan stellen dat hij geen toegang heeft gehad tot alle elementen van het dossier;

Overwegende dat de Commissie van Beroep oordeelt dat de rechten van de verdediging van appellant niet werden geschonden;

Overwegende dat de Commissie van Beroep, ten aanzien van het in conclusie aangevoerd middel betreffende de toepassing van artikel 6 § 1 van het E.V.R.M. op de procedure voor de administratieve rechtscolleges, herhaalt dat de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens heeft gesteld dat artikel 6 van het E.V.R.M. niet van toepassing is op de administratieve procedures bij de Commissie 'voor geneeskundige controle' waarbij een schorsing van verzekeringstegemoetkoming wordt uitgesproken; dat een dergelijk verbod niet te beschouwen is als een beslissing die over de gegrondheid van een strafvordering handelt en evenmin een beslechting inhoudt over burgerlijke rechten en verplichtingen. Het verbod brengt immers het recht om een vrij beroep uit te oefenen niet in het gedrang en de weerslag ervan op de contacten met de patiënten kan niet bestempeld worden als 'een rechtstreeks gevolg' voor de burgerlijke rechten en verplichtingen van iemand die een vrij beroep uitoefent; (dr. X t./Belgische Staat, 8 juli 1991, Informatieblad RIZIV 1992 p. 100 e.v.);

2. Gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat de verzoeker in het tweede onderdeel van het eerste middel de schending aanvoert van artikel 309, §2, van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994;

Overwegende dat de verzoeker ten stelligste en met klem betwist dat er op de zitting van 22 april 1997 afstand zou zijn gedaan van het middel betreffende het getuigenverhoor en van de schending van artikel 156 van de Z.I.V.-wetgeving; dat hij aanvoert dat noch zijn raadsman, noch hijzelf afstand gedaan hebben van ook maar enig middel en dat dit blijkt uit het schrijven van 2 september 1997 van zijn vorige raadsman, en uit de verklaringen van mevrouw Godelieve MEYSMANS die aanwezig was op de zitting; dat de verzoeker eveneens verwijst naar het zittingsblad betreffende de zitting van 22 april 1997 waarop evenmin enige vermelding van afstand van het middel is terug te vinden;

Overwegende dat de verzoeker vervolgt dat, vermits nooit afstand werd gedaan van het middel om de heer VERSTRAETEN als getuige te horen, dient verwezen te worden naar de bepaling van artikel 309, §1, van het koninklijk besluit van 3 juli 1996, dat stelt dat elke beslissing op straffe van nietigheid moet worden gemotiveerd; dat hij besluit dat de Commissie van Beroep niet heeft geantwoord op het middel in kwestie en dat haar beslissing manifest verkeerdelijk is gemotiveerd;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat in tegenstelling tot wat de verzoeker beweert, zijn raadsman zich wel degelijk stilzwijgend akkoord verklaarde met de voorzitter die, net zoals dit reeds voordien voor de Beperkte Kamer gebeurde, nogmaals mondeling stelde dat in casu enkel een realiteits- en conformiteitscontrole diende te worden uitgevoerd en dat om die reden de aanwezigheid van de heer VERSTRAETEN niet opportuun werd geacht; dat zij vervolgt dat de verzoeker volkomen ten onrechte verwijst naar het zittingsblad van 22 april 1997 van de Commissie van Beroep omdat het precies is omdat noch de raadsman van de verzoeker, noch deze laatste zelf enig bezwaar maakten tegen het niet horen van de heer VERSTRAETEN en zich hieromtrent niet in het minst een incident voordeed, dat in het zittingsblad ook geen enkele bijzonderheid daaromtrent werd vermeld;

2.2. Overwegende dat ter zake volgende passus uit het bestreden besluit van belang is :

"Bespreking van de beroepsgriev
(...)

2. Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging en het gebrek aan een eerlijk proces, door de weigering van de Beperkte Kamer een door hem aangebrachte getuige te horen, in casu een vertegenwoordiger van een computerfirma;

Overwegende dat appellant ter zitting van de Commissie van Beroep van 22 april 1997, bij monde van zijn raadsman, uitdrukkelijk afstand neemt van dit door hem aangevoerd middel en niet meer aandringt;

Overwegende dat hierdoor het tweede onderdeel van dit middel, als zou de weigering een getuige te horen een schending van artikel 156 van de gecoördineerde ZIV-wet van 14 juli 1994 betekenen, eveneens vervalft";

Overwegende dat de afstand van het desbetreffende middel tegen de beslissing die in eerste aanleg door de Beperkte Kamer werd genomen, niet op het zittingsblad werd genoteerd; dat mag worden verwacht dat een procedurehandeling met dergelijke strekking op het zittingsblad van de Commissie van Beroep wordt genotuleerd, temeer dit middel van cruciaal belang is voor de zaak, vermits de verzoeker voor de Commissie aanvoerde dat de hem ten laste gelegde inbreuken een gevolg zijn van een computerprogramma, waaromtrent de door hem aangevoerde, doch door de Commissie geweigerde getuige, de nodige verduidelijkingen had kunnen verschaffen; dat de verwerende partij bovendien eigenlijk zelf toegeeft dat het middel-onderdeel gegrond is, nu zij gewag maakt van een "stilzwijgend akkoord" vanwege de raadsman van de verzoeker; dat een eventueel stilzwijgend akkoord geen uitdrukkelijke afstand inhoudt; dat het middel-onderdeel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 29 augustus 1997 van de Nederlandstalige Commissie van Beroep, ingesteld bij de Dienst voor Geneeskundige Controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering waarbij de beslissing van 5 juni 1996 van de Beperkte Kamer inzake Alexander SCHRIJVERS in al haar beschikkingen wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden overgeschreven in de register van voormelde Commissie en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde Kamer van de Nederlandstalige Commissie van Beroep.

Artikel 4.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juli tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.